

Wspomnienie o Michale Mioduszewskim

15 listopada 2012 roku, w wieku 69 lat, zmarł mgr inż. Michał Mioduszewski – technolog papiernictwa, menedżer, przyjaciel Muzeum Papiernictwa.

Urodził się w Wilnie 5 listopada 1943 roku w rodzinie Fryderyka i Anastazji z domu Szuman. Po zakończeniu wojny wraz z rodzicami zamieszkał w Kołobrzegu. Po maturze rozpoczął studia na Wydziale Chemicznej Technologii Drewna Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu¹, które zakończył w 1966 roku obroną pracy magisterskiej na temat *Próby zmodyfikowanego pozyskiwania bukowych mas hydrotropowych*, uzyskując dyplom magistra inżyniera². Pierwszą pracę podjął już w styczniu 1966 roku w Zakładach Celulozowo-Papierniczych we Włocławku na stanowisku mistrza zmiany. Od 1968 roku przez rok pracował w rudawskiej papierni koło Głuchołazów, a od 1969 roku w budowanych wówczas Zakładach Płyt Pilśniowych w Karlinie, w których po ukończeniu budowy został szefem produkcji i zastępcą kierownika. 3 października 1972 roku zatrudnił się w fabryce papieru w Piechowicach, należącej wówczas do Karkonoskich Zakładów Papierniczych. W piechowickim zakładzie, po uruchomieniu maszyny do produkcji papieru toaletowego (MP III), był jej kierownikiem. W latach 1981–1983 pracował na stanowisku zastępcy szefa ds. technicznych piechowickiej fabryki, a później przez rok pełnił funkcję mistrza. Od 1984 roku w Karkonoskich Zakładach Papierniczych zajmował stanowisko specjalisty ds. wynalazczości. W 1988 roku został przeniesiony na stanowisko kierownika papierni w Janowicach Wielkich³. Ten przestarzały wówczas zakład znajdował się w tragicznej sytuacji, a misją Michała Mioduszewskiego było podjęcie próby uratowania fabryki przed upadkiem. Zrealizowane w następnych miesiącach działania naprawcze pozwoliły przetrwać tej papierni do początku lat 90. XX wieku.

¹ M. Mioduszewski, Życiorys, Piechowice 6.10.1972 – rękopis w Archiwum Zakładowym Wepa Professional Piechowice, koperta M. Mioduszewskiego.

² Dyplom Ukończenia Studiów Wyższych Michała Mioduszewskiego – odpis w Archiwum Zakładowym Wepa Professional Piechowice, koperta M. Mioduszewskiego.

³ M. Mioduszewski, *Kwestionariusz osobowy* – w Archiwum Zakładowym Wepa Professional Piechowice, koperta M. Mioduszewskiego.

W 1991 roku Karkonoskie Zakłady Papiernicze zostały podzielone na jednozakładowe przedsiębiorstwa państwowe. Wówczas na bazie piechowickiej papierni utworzono samodzielne przedsiębiorstwo, które po modernizacji ciągu do produkcji papieru toaletowego, przeprowadzonej u schyłku lat 80., dźwigało brzemię wielomiliardowego zadłużenia grożącego bankructwem. Trudną sytuację fabryki pogłębiały problemy techniczne, będące skutkiem usterek powstałych w okresie modernizacji. W sytuacji uznawanej za beznadziejną, w 1992 roku dyrektorem przedsiębiorstwa został Michał Mioduszewski. W ciągu kilku lat udało mu się przezwyciężyć trudności techniczne i finansowe, po czym w 1994 roku przedsiębiorstwo zostało przekształcone w spółkę akcyjną, a jej dyrektor objął funkcję prezesa zarządu. W kolejnych latach spółka pod kierownictwem Michała Mioduszewskiego zrealizowała poważne inwestycje zwiększające możliwości produkcyjne, poprawiające jakość wytwarzanego papieru oraz ograniczające negatywny wpływ papierni na środowisko naturalne. W 1999 roku wybudowano nowoczesną biologiczną oczyszczalnię ścieków, która w tamtym czasie należała do największych tego typu jednostek w polskich zakładach papierniczych. Oczyszczalnia pozwoliła na obniżenie zużycia świeżej wody do 5–7 litrów na 1 kg wytwarzanego papieru (przed objęciem stanowiska dyrektora przez Michała Mioduszewskiego było to ok. 80 litrów). W latach 1999–2000 zmodernizowano plac makulaturowy i wybudowano instalację do odbarwiania makulatury, co pozwoliło wytwarzać oprócz szarej bibułki również białą i barwioną na różne kolory. W 2002 roku przeprowadzono kolejną modernizację maszyny papierniczej, znacznie zwiększając jej wydajność⁴.

W 2006 roku Michał Mioduszewski przeszedł na emeryturę, a udziały w Fabryce Papieru Piechowice S.A. zostały wykupione przez niemiecką firmę Wepa. Wydarzenie to rozpoczęło nowy etap dynamicznego rozwoju piechowickiego zakładu⁵.

Kontakty Michała Mioduszewskiego z Muzeum Papiernictwa datują się na początki lat 90. XX wieku, kiedy pracownicy naszej instytucji, gromadząc dane na temat przechodzących restrukturyzację zakładów przemysłu papierniczego, odwiedzali piechowicką papiernię. W okresie przygotowaliśmy do wydania monografii historii śląskiego papiernictwa, obejmującej okres do 1945 roku⁶, oraz w czasie poszukiwań materiałów do opracowania dziejów polskiego przemysłu papierniczego w czasach PRL-u⁷ mogliśmy liczyć na życzliwe wsparcie Pana Prezesa. W 2000 roku na zamówienie Fabryki Papieru Piechowice Muzeum Papiernictwa przygotowało materiał pt. *Dzieje Fabryki Papieru w Piechowicach*⁸, wykorzystywany następnie przez spół-

⁴ M. Szymczyk, *Historia Fabryki Papieru w Piechowicach*, Duszniki Zdrój 2005, s. 53–61.

⁵ Na podstawie informacji przekazanej 25 listopada 2013 roku przez Janusza Brylińskiego – obecnego prezesa firmy Wepa Piechowice.

⁶ M. Szymczyk, *Śląskie papiernictwo w okresie industrializacji kapitalistycznej*, Duszniki-Zdrój 2000.

⁷ *Idem*, *Polski przemysł papierniczy 1945–1989*, Duszniki-Zdrój 2007.

⁸ *Idem*, *Dzieje Fabryki Papieru w Piechowicach*, Duszniki Zdrój 2000, opracowanie niepublikowane.

kę w celach promocyjnych. W 2005 roku na zamówienie Michała Mioduszewskiego została opracowana u nas, a następnie wydana drukiem monografia piechowickiej papierni pt. *Historia Fabryki Papieru w Piechowicach*⁹. Michał Mioduszewski dbał również o promocję swej firmy przy wykorzystaniu pamiątek wytwarzanych w Muzeum Papiernictwa; w 2002 roku firma zamówiła nawet sito z aplikacją umożliwiającą czerpanie arkuszy ze znakiem wodnym „FPP”, z których powstawały ekskluzywne papeterie.

Po przejściu na emeryturę Michał Mioduszewski opuścił Dolny Śląsk i wyjechał do Kołobrzegu – miasta swojego dzieciństwa i młodości. Tam spędził ostatnie lata życia i 24 listopada 2012 roku spoczął na cmentarzu komunalnym. Za swe dokonania zawodowe w 1972 roku został odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi, a w 1988 roku Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Od 1966 roku był żonaty z Urszulą z domu Mazerant, którą poznał podczas studiów w poznańskiej Wyższej Szkole Rolniczej. Pozostawił po sobie dwóch synów: Przemysława i Teofila¹⁰.

---

⁹ *Idem, Historia Fabryki Papieru...* [4].

¹⁰ Na podstawie informacji przekazanej 26 listopada 2013 roku przez Urszulę Mioduszewską.